

ČASOZBER

F. L A N G S T E I N

VÝSKUM SA MENÍ NA BOJ O PREŽITIE

TATRAN

ČASOZBER

F. L A N G S T E I N

TATRAN

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5661. publikácia a 166. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.

Zodpovedný redaktor Matej Rumanovský

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

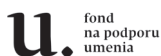
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Vydanie publikácie z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

All rights reserved.

Copyright © Filip Langstein 2026

Illustrations © Peter Zentko

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1815-3

Venované mojim priateľom Linde a Lukášovi.

*„Svet je nebezpečným miestom nie kvôli zlým ľuďom,
ale kvôli tým, ktorí proti tomu nič nerobia.“**

Albert Einstein

* Prevzaté z Wikiquote. Preložil autor.

POSÁDKA

Ing. ARJUN SHARMA
KAPITÁN

PŮVOD India
VEK 45 rokov
VÝŠKA 184 cm
UNIVERZITA Indický technologický inštitút (IIT), Bombay
ODBOR Aero- a astronautické inžinierstvo

Ing. MAX TORRES
TECHNIK

PŮVOD Mexiko
VEK 36 rokov
VÝŠKA 179 cm
UNIVERZITA Mnichovská technická univerzita
ODBOR Mechanické inžinierstvo s dôrazom na robotiku a mechatroniku

Dr. FREJA LARSSON
GEOLÓG

PŮVOD Švédsko
VEK 38 rokov
VÝŠKA 178 cm
UNIVERZITA Uppsalská univerzita
ODBOR Geológia s postgraduálnym štúdiom v paleoklimatológii, doplnkový kurz v oblasti terénneho výskumu a prežitia v extrémnych podmienkach

Phdr. KENJI FUJIMOTO
BIOLÓG

PŮVOD Japonsko
VEK 31 rokov
VÝŠKA 172 cm
UNIVERZITA Tokijská univerzita
ODBOR Biológia s dôrazom na botaniku a environmentálnu biológiu

Dr. SIMON NEUMANN
TEORETICKÝ FYZIK

PÔVOD Nemecko
VEK 54 rokov
VÝŠKA 169 cm
UNIVERZITA Massachusettský
technologický inštitút (MIT)
ODBOR Teoretická fyzika s dôrazom
na kvantovú mechaniku
a teóriu strún

Dr. NORA AL-FARSI
BIOMEDICÍNSKA VEDKYŇA

PÔVOD Saudská Arábia
VEK 33 rokov
VÝŠKA 168 cm
UNIVERZITA Oxfordská univerzita
ODBOR Biomedicínske vedy
s doktorátom v odbore
genetika a epigenetike

Prof. JAMES OKEKE
ANTROPOLOG/HISTORIK

PÔVOD Nigéria
VEK 44 rokov
VÝŠKA 190 cm
UNIVERZITA Cambridgeská univerzita
ODBOR História s dôrazom na
antropológiu a kultúrnu
evolúciu

Dr. LINA ZHOU
LINGVISTKA

PÔVOD Čína
VEK 31 rokov
VÝŠKA 162 cm
UNIVERZITA Oxfordská univerzita
ODBOR Porovnávacía lingvistika
a historická lingvistika
s doplnkovým štúdiom
v dešifrovaní starovekých
písiem

Sgt. LUCA MORETTI
BEZPEČNOSTNÝ DÔSTOJNÍK

PÔVOD Taliansko
VEK 43 rokov
VÝŠKA 186 cm
UNIVERZITA Talianska vojenská akadémia
v Modene
ODBOR Vojenská stratégia a taktické
operácie s doplnkovým
výcvikom v osobnej
a objektovej bezpečnosti

NEMENNÉ ZÁKONY CESTOVANIA V ČASE

1. Zákon časovej zotrvačnosti

Čas má tendenciu udržiavať priebeh dejín. Ak sa cestovateľ v čase pokúsi zmeniť významnú udalosť, čas automaticky vytvorí alternatívnu verziu tej istej udalosti, ktorá vedie k rovnakému výsledku. Veľké zmeny sú preto nemožné a pokusy o ich vykonanie spôsobujú len mierne odchýlky, ktoré nakoniec čas absorbuje.

2. Zákon ukončeného bodu

Ak cestovateľ v čase zomrie v minulosti, tento časový úsek sa stáva „ukončeným bodom“ neprístupným pre akékoľvek ďalšie návraty. Pokus o návrat by vytvoril časovú slučku, ktorá by mohla zničiť kontinuum, pretože telo osoby by existovalo v dvoch stavoch naraz – mŕtve aj živé.

3. Zákon vlastného vytesnenia

Ak sa cestovateľ v čase vráti do obdobia, v ktorom už jeho mladšie „ja“ existuje, stáva sa pre toto „ja“ neviditeľným. Všetko, čo priamo súvisí s jeho vtedajším životom, sa pre budúce „ja“ stáva nedotknuteľným.

PROLÓG

Obdobie: **Rok 2098**

Lokalita: **Maroko, Severná Afrika, neznámy výskumný komplex**

Malé lietadlo sa otriasalo v miernych turbulenciách a míňalo nekonečné pláne saharskej púšte pod sebou. V zadnej časti, špeciálne upravenej pre potreby vojenských jednotiek, sa nachádzal päťčlenný elitný tím. Členovia sedeli v tichosti oproti sebe, opierali sa o padáky na svojich chrbtoch a na taktických vestách mali pripnuté špeciálne nášivky zvierat a nástroje, ktoré nevyhnutne potrebovali na misiu. Útroby lietadla osvecovalo iba slabé núdzové osvetlenie. O pár desiatok minút sa pod členmi otvorí rampa a oni vyskočia do temného sveta púšte, ktorý vidno len vďaka svitu mesiaca a hviezd. Lietadlo bolo tichšie než osobný automobil, nemalo žiadne vonkajšie osvetlenie a vďaka najnovším systémom ho nemohol zachytiť žiaden radar. V noci bolo takmer neviditeľné.

Na konci jednej z lavíc sedel robustný muž s hranatou tvárou a pevnou čelusťou. Tmavú taktickú vestu mu zdobila talianska vlajka, vznešená hlava orla a nášivka obrazu Zeme so skratkou GDI (Global Defense Initiative – Globálna obranná iniciatíva) uprostred. Muž si s preňho príznačným ostrážitým pohľadom

premeriaval ďalších dvoch členov sediacych oproti nemu. Navzájom sa nepoznali, oslovovali sa len zvieracími prezývkami, ktoré im prideliла GDI. Vlk a Medveď. Vedľa neho zasa sedeli Zajac a Rys. Sám si už takmer nepamätal vlastné meno. Už desať rokov ho každý volal len Orol. Keď sa ako dvadsaťpäťročný dostal do špeciálnej jednotky, jeho občiansky, na ktorom stálo meno Luca Moretti, mu bol odobratý. Predtým, ako bol v GDI, študoval v Modene na vojenskej akadémii. Špecializoval sa na stratégie a taktické operácie. Mal talent a nechýbalo mu ani odhodlanie. To v spojitosti s fyzickou pripravenosťou predurčovalo jeho úspešnú kariéru. Dnes bol jedným z najmladších veliteľov jednotky v GDI a velil aj dnešnej misii. Jeho tím odvracal svetové hrozby už druhý rok. Zveril by mu aj vlastný život a to ani nepotreboval poznať skutočné mená jeho členov. Zdalo sa mu však, že Vlk dnes nebol vo svojej koži. Onedlho ho mali povýšiť. Možno bol len pred svojou poslednou misiou na poste poručíka nervózny. Orol sa nahol dopredu a chlapy ho potľapkal po pleci, aby ho povzbudil. Vlk sa naňho mlčky pozrel a kútikom úst naznačil úsmev, čím vyjadroval, že je všetko v poriadku a misiu zvládne. Luca skontroloval svoje zápästné zariadenie, ktoré okrem životných funkcií každého člena posádky zobrazovalo aj polohu a čas. Čas, ktorý však teraz neplynul dopredu, ale, naopak, odpočítaval, za koľko minút sa pod nimi otvorí rampa a oni budú musieť vyskočiť. Zostáva ešte dvadsaťjeden minút a trinásť sekúnd. Orol zavrel oči a ešte raz si v duchu prechádzal taktiku misie.

Pred dvomi dňami obsadila extrémistická skupina pokročilý výskumný komplex v saharskej púšti na území Maroka. Podľa informácií od veliteľstva sa komplex venoval štúdiu biologických hrozieb. Predpokladá sa, že extrémistická jednotka komplex obsadila, aby získala prístup k novému typu biologickej hrozby a mohla ju využiť v pripravovanej zbrani. Pravdepodob-

ne mali už dlhšie vnútri komplica. Podľa získaných informácií boli dosiaľ zabití siedmi dozorcovia a zvyšní štyridsiati traja členovia personálu sú držaní ako rukojemníci. Lucov tím má za úlohu nepozorovane preniknúť do komplexu a dať veci do poriadku. Keďže nemôžu používať svetelné zariadenia, v púšti sa nájdu pomocou GPS lokátorov, ktoré majú všetci všíť do svojich taktických viest. Po príchode do komplexu sa rozdelia na dve skupiny. Skupina A s členmi Medveď, Zajac a Rys vnikne do hlavnej budovy a vyslobodí rukojemníkov. Vlk a Orol – skupina B – sa dostanú do výskumného priestoru, v ktorom extrémisti pracujú na biologickej zbrani. Nikto nevie odhadnúť rozsah a zámer útoku extrémistov, preto je misia špeciálnej jednotky nesmierne dôležitá. Druhá šanca nebude, musia zbraň zneškodniť. Luca si ešte v hlave premietal rôzne scenáre a náčrty pôdorysov komplexu, keď sa lietadlom začal rozliehať poplašný tón signalizujúci otváranie rampy v zadnej časti lietadla. Posledných 10 sekúnd. Všetci si skontrolovali bezpečnostné popruhy a pevne ich stisli. Otvorila sa pod nimi rampa a do uší im vnikol ohlušujúci vietor. Luca sa odpásal a vyskočil ako prvý. Rovno za ním sa vrhli zvyšní členovia tímu vo vopred určenom poradí. Pristátie prebehlo bez problémov. Všetci sa rýchlo našli vďaka lokátorom.

„Zhora som videl komplex. Delia nás od neho možno tri väčšie duny a 200 metrov rovnej pláne. Ak sa pozriete na juhozápad, zbadáte aj teraz slabú žiaru umelého osvetlenia. Presunieme sa čo najrýchlejšie k poslednej dune pred komplexom. Tam chvíľu vydýchame a pripravíme sa na náročný šprint cez rovinu, kde nás môžu najľahšie zbadať. Keď sa dostaneme k drôtenému plotu budovy, všetko musí prebehnúť tak, ako sme trénovali. Pripravení?“ opýtal sa Luca.

Zvyšní členovia tímu súhlasne prikývli.

„Tieňom vpred!“ zvolal tlmene Luca ich spoločné heslo a poklusom sa všetci vydali smerom k žiare.

Počas celej misie využívali len lokálne dorozumievacie pripojenie, ktoré nebolo možné zachytiť ani vystopovať, pokiaľ ste v okruhu jedného kilometra nevlastnili špeciálne zariadenie do ucha. Na veliteľstve v Londýne síce videli ich životné funkcie, no nemohli sa s nimi spojiť. Keď členovia dorazili k poslednej dune, Luca spoza nej nenápadne vykukol. Komplex bol, zdá sa, zvonku nestrážený. Chvíľu sa vydýchavali, naberali nové sily a krátko nato preskočili vrchol duny. Rýchlo sa zošuchli na spodok a šprintovali k plotu, čo im nohy stačili. Pri plote sa učupili a počkali pár sekúnd, kým plešatý svalovec Medveď vyreže laserovou pílkou otvor. Ani sa nenazdali a boli dnu. Zatiaľ išlo všetko podľa plánu. Teraz musia nájsť spôsob, ako vniknúť do hlavnej budovy. Cez hlavné dvere to nepôjde, určite sú zvnútra strážené – padli by rovno do náruče nepriateľa.

„Pst,“ vydal zo seba Vlk a hlavou naznačil, aby sa všetci pozreli na otvorené okno na prízemí. Zaistené bolo kvetináčom, ktorý položil na parapet pravdepodobne nejaký zamestnanec komplexu, aby dnu vohnal čerstvý vzduch.

„Nezdá sa mi to. Je to až príliš jednoduché,“ šepol Luca Zajacovi, keď sa blížili k oknu.

Svetlovlasý najmladší člen posádky Zajac zastal, na chvíľu sa zamyslel a poobzeral sa po novej nástrahe. Nič mu však neudrelo do očí, a tak bez slov ďalej nasledoval veliteľa. Všetci postupne vošli cez okno do hlavnej budovy a ocitli sa v kancelárii, v ktorej podľa počtu stolov a počítačov pracovali štyri osoby. Cez sklenenú tabuľu na dverách bolo vidieť, že sa svieti na chodbách, no nebolo nič ani nikoho počuť. Všade vládlo mrazivé ticho. Luca si prial, aby začuli aspoň kroky, vyfúknutie dymu z cigarety jedného z teroristov strážiaceho chodby, náreky rukojemníkov, čokoľvek! Nič však neprišlo. Aj tak z puzdra vytiahol zbraň, potom potichu stisol kľučku a pomaly otvoril dvere. Najskôr sa vynorila zbraň, potom on a pohľadom preskúmal chodbu. Bola prázdna. Trhnutím hlavy naznačil, aby sku-

pina A išla doprava – hľadať rukojemníkov – a on s Vlkom pôjdu na opačnú stranu hľadať laboratórium, kde možno práve teraz vyrábajú biologickú zbraň. Spletitými chodbami sa pohybovali čo najtichšie a schodiskom sa dostávali postupne vyššie. Keď sa ocitli na šiestom poschodí, konečne začuli hlasy dvoch mužov v náruživej debate. Luca neovládal ich reč, no z rýchlosti a tónu hlasu, akým muži hovorili, bolo jasné, že majú naponáhlo. Spolu s Vlkom potichu postupovali chodbou ďalej a snažili sa identifikovať, za ktorými dverami sa muži nachádzajú. Snehobiele steny chodieb predeľovali len sivé dvere na oboch stranách. V strede chodby bolo vedľa dverí na jednej strane presklené okno, cez ktoré mohol Luca nakuknúť do veľkej miestnosti s ťažko identifikovateľnými zariadeniami. Vtedy uvidel aj oboch mužov, ktorí si obzerajú valcovitú kapsulu vysokú asi 40 centimetrov. Nepochyboval o tom, že sa im ju práve podarilo dokončiť. Jej obsah a to, čo dokáže, si radšej nechcel ani predstaviť. Jedno však bolo isté: prišli práve včas. Skrčil sa pod presklený priestor a vtom sa z vysielacky v jeho aj Vlkovom uchu ozval Rys: „Hlásenie tímu A. Prešli sme dole každú miestnosť. Po rukojemníkoch ani teroristoch žiadne stopy. Prepínam.“

Niečo tu nehrá. Komplex bol zvonku nestrážení. Vnútri sa rovnako nenachádzajú stráže. Dokonca ani pri tých dvoch ľudoch, čo mali zjavne na starosti tú najdôležitejšiu úlohu – vytvoriť zo vzoriek ničivú zbraň. *Ako to, že sa neboja, že niekto príde a prekazí im plány? Musia predsa očakávať, že o nich na najvyšších miestach vedia a že im čoskoro bude dýchať na krk špeciálny tím svetovej bezpečnosti.* Luca mal plnú hlavu podobných myšlienok a scenárov. Späť do reality ho zas priviedol až Vlk, ktorý si naliehavo poklepal pištoľou po hodinkách. Mal pravdu, museli sa ihneď rozhodnúť. Vpadnú dnu a možno sa stanú obeťou premyslenej pasce alebo nechajú dvoch neznámych ľudí odcupotať s potenciálnou biologickou hrozbou

pre celú civilizáciu. Voľba bola jasná. Vlkovi naznačil, aby vykopol dvere. Kým sa Vlk pripravoval, Luca zapol spresnenie polohy v GPS lokátore, ktorý sledoval ich kroky, aby ostatní členovia tímu nemali problém ich nájsť. Dvere sa s rachotom rozleteli a Luca okamžite vbehol dnu a namieril pištoľ na staršieho pána s okuliarmi v bielom plášti a s neznámou kapsulou v ruke. Na druhého muža v stredných rokoch mieril spoza neho Vlk.

„Okamžite to položte a ustúpte!“ zvolal rázne Luca. Zároveň pištoľou ukázal na kapsulu a rýchlo smerom nadol, aby to, čo povedal, bolo jasné aj v prípade, že im muži nerozumejú.

Vedec v plášti na výzvu nereagoval a muž v čiernom obleku sa mu zadíval do očí. Naháňal strach a bez štipky rešpektu sa na Lucu uškrnul. Lucovi prebehol po chrbte mráz. Vedel, že je niečo veľmi zle, no stále nevedel identifikovať čo. V sekunde začul zvuk, ako keď z puzdra mrštne vytiahnete nožík. V bubienkoch mu hneď nato zabúšil tlak a krk ho začal neznesiteľne štipať. Pustil pištoľ a dlaňou si z celej sily stisol hrdlo. Pomaly sa zviesol na kolená a lahol si chrbtom na dlážku. Cez ohlušujúci buchot vlastného srdca sa pozeral priamo na Vlka, ktorý v rukách zvieral zakrvavený nožík. Teraz už tomu rozumel. V sekunde mu myslou prebehol každý nevysvetliteľný aspekt misie. Nepotrebovali strážu, lebo sa nemali čoho báť. Vedeli, že na ich zastavenie pošlú ten najlepší tím, vnútri ktorého majú človeka. A rukojemníci? Potrebovali ich, inak by GDI vyhodiť komplex už dávno do vzduchu. Luca si spomenul, že to bol práve Vlk, kto ešte na stredisku prišiel s presvedčením, že budú rukojemníci v suteréne. *Pravdepodobne sú niekde celkom inde, možno v inej budove a naďalej slúžia ako poisťka.* Luca vedľa svojej hlavy periférne zbadal rýchlo sa zväčšujúcu kaluž krvi. Muž v čiernom obleku podišiel k Vlkovi a spoza rohu mu podal poloautomatickú zbraň SIG Sauer MCX. Vlk odhodil pištoľ a naposledy sa zadíval Lucovi do očí. Chladne povedal: „Prepáč,

Orol. Biznis.“ Nato sa odvrátil a vyšiel z dverí. Vedel, že zvyšok tímu o ničom nevie a budú sa za nimi ponáhľať. Namieril teda zbraň na výstup zo schodiska na druhom konci chodby, ktorým pred pár minútami vyšli.

„Už sme takmer pri vás, Orol,“ ozval sa v komunikačných zariadeniach Rysov hlas.

Luca nemohol zo zovretého hrdla vydať ani hlások. Vychádzalo z neho len nezrozumiteľné a vysilené chrapčanie. Vlk odistil zbraň. Keď sa pred ním zjavili členovia tímu, okamžite a bez zaváhania spustil paľbu. Všetci traja sa skotúlali naspäť schodiskom, ktorým prišli. Luca nemusel vidieť, čo sa deje, stačili mu výkriky a duté zvuky nárazov tiel o zem. Po líci sa mu zviezla malá slza. Najradšej by zakričal od zlosti, no nemohol. Vyvolalo to v ňom však túžbu prežiť a pomstiť sa. V úzadí začul vzdalujúce sa kroky troch mužov. Jednou rukou si silno zatlačil ranu a druhou si z vrečka na taktickej veste vytiahol hemostatický obväz, ktorý mal vždy poruke pre prípady vážneho vonkajšieho krvácania. Prekryl ním ranu a snažil sa upokojiť. Vedel, že nech podnikne čokoľvek, bez pomoci niekoho ďalšieho neprežije.

Prečo musí operácia prebiehať v zasranej púšti?! Nohami sa odsunul k veľkému prístroju, ktorý mal po svojej pravici, a podpierajúc sa oň sa pokúsil posadiť. Na centrálnom zariadení spustil poplach, aj keď vedel, že kým sa k nemu dostanú záchranné zložky, bez pomoci to nevydrží. Premýšľal, čo môže spraviť, aby zvýšil svoju šancu na prežitie. Na chodbe bolo opäť hrobové ticho. Stratil veľa krvi. Ak upadne do bezvedomia a prestane na ranu vyvíjať tlak, umrie. Pred očami sa mu zahmlievalo. Na streche začul štartovať vrtuľník.

Ten hajzel sa z toho dostane, pomyslel si, a pritom premýšľal, čo sa asi deje v stredisku, keď vidia jeho kolabujúce životné funkcie. Minúty bežali a jemu nenapadala jediná možnosť, ako sa z toho dostať. Na zápästnom zariadení videl, že jeho traja

kolegovia to majú už za sebou. Pri Vlkovom mene svietil status ODPOJENÝ.

O chvíľu som pri vás chlapci. Už sa teším, ako budeme Vlka po zvyšok života strašiť, pomyslel si Luca, aby sa upokojil a silným úsmevom chcel sám seba oklamať, že nemá strach a na svoj osud je pripravený. Telom mu prebehla príjemná vlna. Bolest' už necítil. Vzďaľoval sa od svojho tela, už takmer nevidel. Posledný zvyšok sily napokon opustil aj ruku s obväzom, ktorá pomaly klesla k zemi. Posledné, čo Luca uvidel, bola silueta niekoho vo dverách. Blúzni alebo mu naozaj niekto prišiel na pomoc? S touto otázkou upadol do bezvedomia.